

РЕШЕНИЕ

№ 6520

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7031** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във вр. с чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. В. Ц.-Ю., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.1, ап.3, чрез адв. А. П., срещу Заповед № 274 от 17.05.2023 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ) с която на основание чл.62, ал.2 от АПК е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед № 273 от 17.05.2023 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която на основание чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл е прекратено служебното ѝ правоотношение.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена в нарушение на материалния закон и липса на мотиви. Жалбоподателката счита, че не е ясно в кой момент е издадена оспорената заповед и защо ѝ е връчена значително по-късно от момента на издаването ѝ. По приложението на закона сочи, че органът по назначаване не ѝ е предоставил възможност да прекрати трудовото си правоотношение, за чието съществуване е бил информиран надлежно. Твърди, че с оспорената заповед изпълнителният директор на ДФЗ неправилно е приел, че следва да посочи изцяло ново правно основание за прекратяване на служебното правоотношение. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед, като се присъдят направените по делото разноски при условията на чл.38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът изпълнителен директор на ДФЗ оспорва жалбата в писмена молба от 24.10.2023 г. чрез адв. Г.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че със съдебно решение № 5459 от 19.09.2022 г. по адм.д.№ 11275/2021 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 4690 от 03.05.2023 г. по адм.д.№ 10877/2022 г. на Върховен административен съд е отменена Заповед № 1855/14.10.2021 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 и чл. 108 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, считано от 15.10.2021 г. е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката.

Със заявление вх.№ 02-6500/2426 от 15.05.2023 г. до изпълнителния директор на ДФЗ Е. Ц.-Ю. приложила влезлите в сила съдебни решения за отмяната на Заповед № 1855 от 14.10.2021 г. за прекратяване на служебното ѝ правоотношение. Уведомила го, че е в трудово правоотношение с Администрацията на Министерски съвет по чл.107а от Кодекса на труда, считано от 03.01.2023 г. и заявила, че ще се яви в администрацията на ДФЗ за изпълнение на съдебните решения.

Със Заповед № 272 от 17.05.2023 г. изпълнителният директор на ДФЗ възстановил и допуснал до работа Е. Ц.-Ю. на заеманата от нея по служебно правоотношение длъжност „главен експерт“ в отдел „Методология“, дирекция „Технически инспекторат“ към ДФЗ, считано от 17.05.2023 г. Заповедта е връчена на служителката на 17.05.2023 г.

Със Заповед № 273 от 17.05.2023 г. органът по назначаване прекратил служебното правоотношение на възстановената служителка на основание чл.107, ал.1, т.5, вр. чл.7, ал.2, т.6 и чл.108 от ЗДСл, считано от 17.05.2023 г. Заповедта е връчена на служителката на 17.05.2023 г.

С оспорената в настоящето съдебно производство Заповед № 274 от 17.05.2023 г. изпълнителният директор на ДФЗ допуснал на основание чл.62, ал.2 от АПК поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед № 273 от 17.05.2023 г. относно правното основание за издаването ѝ, а именно: вместо текста „чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл“, да се чете текста „чл.103, ал.1, т.4 от ЗДСл“.

Липсват доказателства за връчване на Заповед № 274 от 17.05.2023 г., поради което следва да се приеме, че жалбата вх.№ 24309 от 28.06.2023 г. по описа на АССГ, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт съгласно чл.124, ал.1 ЗДСЛ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съобразно основанието по чл.146, т.1 ЗДСл – от органа по назначаване съгласно чл.10, т.9 от Устройствения правилник на ДФЗ, издал поправената Заповед № 273 от 17.05.2023 г.

Посочената като правно основание за издаване на оспорения акт разпоредба на чл.62, ал.2 от АПК предоставя възможност за поправка на очевидни фактически грешки (ОФГ). С оглед изричното предвиждане в чл.62, ал.2, изр.3 от АПК, че решението за поправянето подлежи на обжалване по предвидения в този кодекс ред, съдът приема,

че поправеният акт и решението за поправка на ОФГ са самостоятелни административни актове, които подлежат на самостоятелно оспорване.

Правната теория и съдебна практика се обединяват около разбирането, че очевидни фактически грешки са тези, които не променят вече формираната от органа воля в поправения акт, а единствено отстраняват отделни писмени грешки, грешки в пресмятанията или други очевидни неточности в него, като по този начин се постига съответствие между действителната и изразената воля на административния орган.

В случая, с поправената Заповед № 273 от 17.05.2023 г. е прекратено служебното правоотношение на служителката на основание чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл, според който органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. Като такава невъзможност е конкретизирана нормата на чл.7, ал.2, т.6 от ЗДСл – работа по трудово правоотношение. Законосъобразността на Заповед № 273 от 17.05.2023 г. не е предмет на настоящето производство.

С оспорената заповед е променено правното основание на поправения акт, което не може да се постигне по реда на чл.62, ал.2 от АПК. Това е така, тъй като с това не се отстраняват допуснати несъответствия между действителната и изразената воля на административния орган, а съществено се изменя формираната от органа воля в Заповед № 273 от 17.05.2023 г., а именно, вместо правното основание по чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл, се сочи изцяло ново правно основание, което не съответства на първоначално формираната воля – по чл.103, ал.1, т.4 от ЗДСл (поради несъвместимост в случаите по чл.7, ал.2 от ЗДСл), която норма е обявена за противоконституционна с Р. № 3 от 2019 г., ДВ, бр. 23 от 2019 г. Поправянето на грешката предполага разкриване на вече формирана воля, а не изменение на административния акт, както е постъпил органът – в този смисъл е Решение № № 6641 от 21.06.2023 г. по адм. д. № 25/2023 г. НА вас, VI-то отделение.

По изложените съображения е дължим извод, че оспорената Заповед № 274 от 17.05.2023 г. е постановена при неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК същата следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката следва да се присъдят сторените разноски за адвокатско възнаграждение, които се претендират съгласно чл.38 от ЗА – за безплатно осъществена адвокатска помощ. Приложен е договор за правна защита и съдействие от 20.06.2023 г., с който е уговорена безплатна правна помощ по чл.38, ал.1, т.3 от ЗА – осъществена в полза на близък. С това се изпълнени предпоставките по чл.38, ал.2 от ЗА и дължимото адвокатско възнаграждение следва да се присъди в размер от 1000 лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. В. Ц.-Ю., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.1, ап.3, чрез адв. А. П., Заповед № 274 от 17.05.2023 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ с която на основание чл.62,

ал.2 от АПК е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед № 273 от 17.05.2023 г. на изпълнителния директор на ДФЗ.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на адвокат А. А. П. от САК, Личен № [ЕГН], с адрес [населено място] [улица], вх.А, ет.1, ап.3, на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение в размер от 1000 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: